MAGAZIN sportiv SP

Hazena felicită... handbalul în 7!...

Era în timpul festivității de premiere a reprezentativei R. P. Romîne, campioană mondială la handbal feminin în 7. Uralele nu mai conteneau. Pe stadionul Republicii domnea o atmosferă de caldă sărbătoare, de mare entuziasm, de legitimă bucurie.

...Undeva, pierdută printre cei care urmăriseră cu sufletul la gură drumul echipei noastre spre titlul mondial și, acum, la... epilog, cu chipul radiind de fericire, o spectatoare trăia din plin triumful fetelor noastre, dar era încercată și de alte simțăminte. De acele sentimente pe care ți le trezește amintirea unui trecut îndepărtat. A amintirilor din epoca „eroică" a sportului nostru feminin, cînd fetele în tricou și chiloți de sport nu numai că erau o raritate, dar — după mentalitatea burgheză — constituiau aproape un „atentat" la... bunacuviință... Numele spectatoarei ? *Elena Horvat-Dumitriu*, o fostă sportivă. Numele poate să trezească unele amintiri doar spectatorilor cu vechi state de serviciu, care mai întrezăresc în negura trecutului urmele unui sport aproape uitat azi, dar care este... strămoșul handbalului în 7: hazena. Acești spectatori își mai amintesc poate de gruparea muncitorească Stăruința din București, de echipa sa feminină de hazenă, prima din București, și de un trio de surori (Elena-Florica-Mela), care alcătuia atacul formației.

O reprezentantă a hazenei și a primei echipe feminine din București gusta acum din plin succesul reprezentativei noastre și felicita handbalul în 7.

Pe dinaintea ochilor ei se desfășurau ca într-un film imagini din trecut. Acum 30 de ani, hazena abia își croia drum, iar echipa feminină a Stăruinței cu greu își ducea activitatea. Sportivele, tinere muncitoare, își cumpărau din mizerul lor salariu echipament, ba mai contribuiau și la alte cheltuieli necesitate de diferite deplasări. Antrenamente ? Cînd și unde apucau. După orele de muncă istovitoare și pe terenuri de multe ori improprii.

Asta — ieri. Dar astăzi ?

Imaginea pe care i-o dă finalul... finalei campionatului mondial este expresia condițiilor minunate pe care le are azi tineretul patriei noastre pentru practicarea sportului. Dar să-i dăm cuvîntul :

— *„Grație condițiilor create de partidul și guvernul nostru mișcării sportive, handbalul — urmașul hazenei — nu numai că a pătruns în masele largi ale tineretului, dar a făcut și un salt enorm calitativ. Un exemplu viu îl constituie handbalistele, care printr-o serioasă și temeinică pregătire au obținut succese însemnate, culminînd cu cucerirea titlului de campioane mondiale. Le felicit călduros și le urez noi și noi succese, lor și sportului pe care l-au îndrăgit, handbalul"*

Felicitările hazenei...

p. g.

CEL MAI ÎNALT OM DIN LUME

Suleiman Ali Nasnush este cel mai înalt om din lume. El măsoară 2,47 m și este originar din Tripolis. Recent „marțianul" a fost supus unei operații de apendicită, într-un spital din Roma, unde managerii echipelor italiene de baschet l-au și „asaltat" propunîndu-i să joace baschet. Nu știm dacă tînărul în vîrstă de numai 19 ani a dat un răspuns afirmativ, dar în cazul cînd Suleiman va apare pe un teren de baschet va da de lucru... scorerului. Este bine de știut că mîna ridicată de Suleiman deasupra capului atinge înălțimea de 3,30 m, în timp ce cercul panoului de baschet este la 3,05 m.

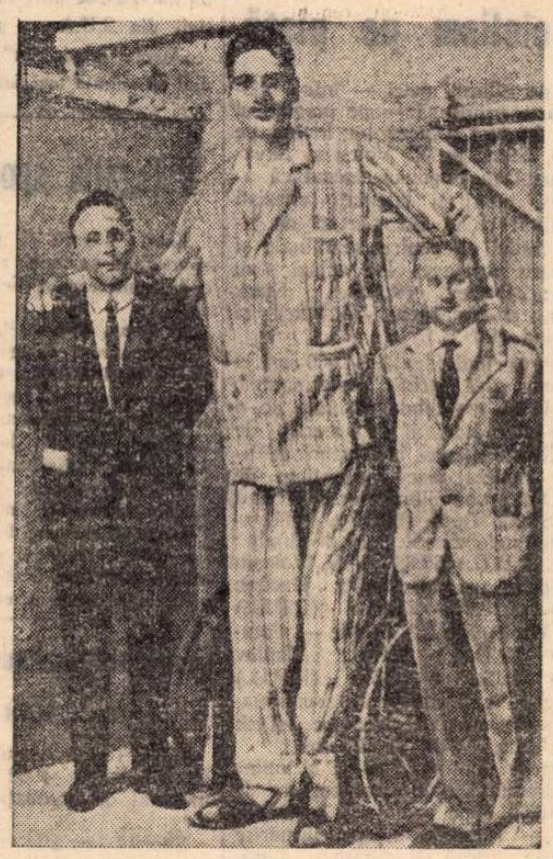

„Asul"...

Gore fotbalistul este
— După estimări modeste—
Un talent fenomenal.
Mare internațional,
E-un tactician teribil,
Acroșeur irezistibil
Cu alură agresivă,
Cu detentă explozivă ;
Cel mai de temut șuteur,
Cel mai derutant dribleur,
Face pase magistrale,
Combinații... epocale,
Este inepuizabil,
Imbatabil... incasabil !

Azi întregul stadion
Freamătă la unison
Este ultimul minut
Și — la fel ca la-nceput —
Scorul e imaculat.
Gore n-a prea excelat...
...Iată însă că primește
Un balon și depășește
Adversarul său direct,
Trece mingea cu efect,
Derutează apărarea,
Își continuă-alergarea,
Se îndreaptă spre portar,
Îl driblează, trage, dar...
Dar șutînd la poarta goală,
Peste bara transversală,
A marcat
Neașteptat
În delirul general
Un nou drum... interastral.

— — — — — — — — —

Gore este-un jucător
Cu o forță renumită,
Are-un șut necruțător
Și plasat, dar... pe orbită !

AL. COTROBI

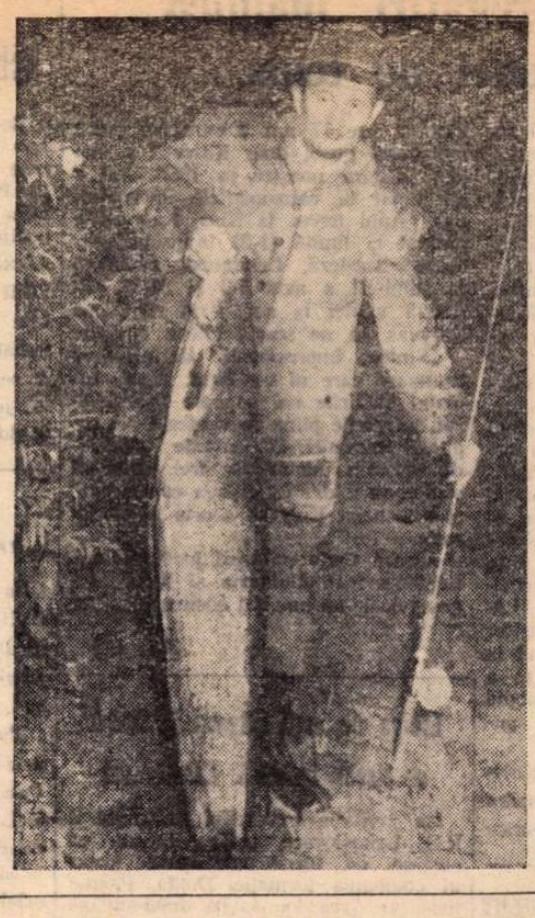

Ce bine e să fii pescar sportiv

Poate că, uneori, cînd s-a întors de la pescuit, Ștefan Balaș, un pasionat pescar sportiv din Brașov, a spus multe... povești în legătură cu performanțele sale sportive. Se știe doar că, din acest punct de vedere, pescarii sportivi fac totul ca să nu rămînă în urma... vînătorilor.

De data aceasta însă, trebuie să ne dăm bătuți : cu prilejul unei „escapade" la Olt, Ștefan Balaș a pescuit un pește de 14,500 kilograme !

Peștele îl va mînca, dar fotografia o va păstra ca... document. Să poftească cineva să-i conteste iscusința în ale pescuitului !

POSTA MAGAZIN • poșta magazin • POSTA MAGAZIN

V. MAZAREANU, G.A.C. „1 MAI", CIOMIRTAN-ZAMOSTEA. — 1) Da: antrenorul echipei de fotbal Steaua, Gică Popescu, este fosta aripă stînga a echipei divizionare A Sportul Studențesc. El are astăzi 43 de ani. A jucat de 6 ori în reprezentativa de fotbal a țării. Cînd a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei naționale — într-un meci cu Belgia în care am avut următoarea linie de atac : Beke, Covaci, Baratki, Bodola, Gică Popescu — n-avea încă... 17 ani ! 2) Arbitrul Vasile Drug, cu care spuneți că ați fost coleg de promoție în ale arbitrajului, conduce de multă vreme și meciuri de categoria A. Ne surprinde că nu ați reținut acest lucru. Măcar din cronicile în care a fost... criticat ?

GHEORGHE ANDREI, BUCUREȘTI. — Fotbalistul Mircea Bibere de la Farul are 27 de ani și e băcăoan de origine. A jucat cîteva luni la Steaua, de unde a trecut la Poiana Cîmpina și — în 1959 — la Farul.

IOAN DRISSLER, COMUNA ORTIȘOARA. — De mult nu mai are Didi... 26 de ani ! El avea 29 de ani, în 1958, la campionatul mondial de fotbal din Suedia. Mai departe, vă lăsăm să faceți singur socoteala !

PETRE FRIGIOIU, GALAȚI. — Cine a marcat din partea noastră în meciul de fotbal de la București, cu Iugoslavia, din preliminariile campionatului mondial din 1958, Ene II sau Ene I ? De fapt, au marcat... amîndoi. Arbitrul Grill a acordat însă numai golul lui Ene I din minutul 78, anulînd punctul înscris cu 13 minute înainte de Ene II, pe motiv că Ozon „purtase" mingea în faza premergătoare marcării golului. În felul acesta, partida s-a terminat cu scorul de 1-1. Fără acel gol anulat, ne-am fi calificat pentru turneul final al C.M. din Suedia.

P. DUMITRU, GALAȚI. — 1) Boxerul Șerbu Neacșu s-a retras din activitatea competițională. La 33 de ani te simți mai bine în afara ringului decît între corzile lui ! 2) Arbitrul C. Mitran mai activează încă în sport : conduce meciuri de fotbal din campionatul regional. 3) Noua promovată în categoria A, Crișana Oradea, este antrenată de fostul internațional Fr. Ronai.

ZAHARIA ȘTEFAN, BUCUREȘTI. — 1) Într-una din semifinalele campionatului mondial de fotbal din 1958, Suedia a învins R.F. Germană cu 3-1. 2) Didi și cei doi Santos sînt singurii fotbaliști brazilieni care au făcut parte din echipa țării lor la toate cele trei ediții din urmă ale campionatului mondial : 1954, 1958 și 1962.

IOAN PIRVU, CÎMPULUNG MOLDOVENESC. — Portarul Farului, Horia Ghibănescu, are 26 de ani. Înainte de a juca la Farul a fost legitimat la Știința Iași (în 1957).

MIHAI ARĂTARIȚII, TIMIȘOARA. — Garrincha este mulatru. În momentul actual, specialiștii îl consideră cea mai bună aripă din lume.

S. VASILE, BAIA MARE. — „11 metri. Jucătorii se înșiră în afara careului de 16 metri, iar mingea se află pe punctul de 11 metri. Arbitrul fluieră executarea penalti-ului. Jucătorul care trebuia să execute lovitura s-a repezit la minge, dar în loc să șuteze, s-a aplecat, a potrivit mingea și fără să aștepte din nou fluierul arbitrului, a șutat înscriind gol. Punctul e valabil ?".

Da ! Situația aceasta nu poate fi echivalată cu aceea cînd un jucător ajuns în fața mingii la executarea unei lovituri de la 11 metri, nu trage, ci trece întîi piciorul pe deasupra mingii, în scopul de a-i deruta pe portar. În cazul acesta, se consideră că avem de-a face cu o atitudine nesportivă și nu numai că NU SE REPETĂ LOVITURA DE LA 11 METRI, dar se dă lovitură liberă indirectă împotriva jucătorului vinovat. Cît despre executarea penaltiului în condițiile descrise de dv., jucătorul avea drept să se oprească și să potrivească mingea dacă observase că ea nu se afla exact pe punctul de 11 metri. A greșit însă și arbitrul, care trebuia să observe, înainte de a fluiera executarea loviturii, dacă toate condițiile cerute de regulament sînt îndeplinite. Dar, repetăm, punctul e perfect valabil.

GHEORGHE FLORESCU, BUCUREȘTI. — Meciul dintre Petre Brătescu și Lucian Popescu, disputat în anul 1947 pe fostul stadion Venus, s-a încheiat cu victoria prin abandon, în repriza a VIII-a, a primului boxer. Lucian Popescu avea însă atunci 35 de ani.

ION POȘTAȘU

În ultima ÎNCERCARE

De IGOR TER-OVANESIAN
maestru emerit al sportului din U.R.S.S.

Era tîrziu și concursul se apropia de sfîrșit. Dar niciunul din cei 17.000 de spectatori nu părăsea stadionul Madison Square Garden. S-au stins puternicele lămpi cu mercur. În sală se făcu întuneric. A rămas luminată doar fîșia îngustă a pistei de lemn pentru elan. Atenția tuturor era ațintită asupra unui singur om. Înaltul și uscățivul negru Ralph Boston. Nu avea șansă. Se terminase cea de a cincea încercare și el tot mai era pe locul doi. Străduindu-se zadarnic să mă întrec, Ralph părea că se împăcase cu ideea înfrîngerii. Și atunci, cînd înaintea ultimei încercări, el ședea pe bancă, cu capul plecat, pe neașteptate s-a produs un eveniment care a hotărît soarta medaliei de aur.

Liniștea a fost întreruptă de vocea crainicului. Cu o insuflețire deosebită, subliniind parcă fiecare cuvînt, el anunță : „...în America aceste concursuri se desfășoară pentru a șaptezeci și patra oară. De șaptezeci și trei de ori săritura în lungime a fost cîștigată de sportivii americani. Și de data aceasta, campionul olimpic și recordmanul mondial Ralph Boston trebuie să continue tradiția. El trebuie să cîștige. Acest lucru îl doresc toți cei prezenți în sală. Acest lucru îl vrea întreaga Americă !..."

Animația aprobativă a tuturor celor 17.000 a fost răspunsul la aceste cuvinte. Apoi din nou se făcu liniște. Boston se ridică de pe locul său și începu să se dezbrace. Mișcările sale mai erau încă încete, dar în ochi se aprindea acea licărire, pe care am mai văzut-o înaintea victoriei sale la Olimpiada de la Roma.

Iată-l deja în chiloți și maieu cu emblema colegiului său, stînd aplecat spre podea și sprijinindu-se cu mîinile pe genunchii picioarelor puțin îndoiți. De faptul dacă va ști să se „concentreze", depinde totul. Sala a amuțit, Se aude doar țăcănitul aparatelor foto.

Sub picioare — panglica de lemn a pistei inundată de lumină. Deocamdată stă nemișcată. Dar peste cîteva clipe, va porni cu viteză ametitoare înapoi sub picioarele alergătorului. Cu fiecare pas tot mai iute. Și doar pragul alb de bătaie — cel mai sever arbitru — va opri brusc această alergare impetuoasă.

Din corpul încălzit ies aburi. Îmi este cunoscută această senzație, cînd picioarele încep să se răcească, iar în locul căldurii care dispare, mușchii se umplu cu elan neastîmpărat și devin neobișnuit de ușori. Stau într-o parte și îmi privesc adversarul. El s-a strîns „în ghem" la capătul pistei de elan. De sub frunte — ochii. Doi ochi mari de negru. În ei nu mai vezi îndoială. Se pare că voința majorității oamenilor din această sală — învinge ! — i s-a transmis.

La start stătea un vînător. Pentru moment mi s-a părut, că acțiunea se petrece nu la New York — în sala Madison Square Garden, nu la campionatul A.A.U. pe anul 1961, ci în acele timpuri străvechi, cînd viața omului depinde de priceperea sa de a sări mai departe sau de a alerga mai iute. Boston se pregătea pentru ultima sa încercare la fel cum s-ar pregăti pentru această strămoșul său îndepărtat, cînd încă nu existau pantofi cu cuie iar în loc de groapa cu nisip pentru aterizare, era șanțul adînc. Atunci, cea mai mică imprecizie nu era sancționată prin cuvintele nepăcute ale arbitrului — „depășit". Imprecizia putea să fie ultima greșeală comisă. Toate acestea le-am văzut în ochii lui. Toate au durat cîteva clipe.

Am înțeles că va sări mai departe.

...Cînd picioarele sale au atins nisipul, tribunele au explodat. Din acest moment cea mai bună performanță pe teren acoperit a devenit egală cu 8 metri și 8 centimetri.

Pentru prima dată ne-am întîlnit cu Boston la Roma, cu ocazia Jocurilor Olimpice. Ralph era deja recordman mondial. La concursul de selecție din America, el a îmbunătățit recordul lui Jesse Owens, vechi de 25 de ani. După aceea la Moscova, cu ocazia meciului U.R.S.S.—S.U.A., Ralph a înălțat recordul pînă la 8 metri 28 centimetri.

Am fost prezentați unul altuia într-una din zile, în ajunul săriturilor. De-abia am intrat pe stadionul de antrenament, cînd în față apăru vechea mea cunoștință, corespondentul ziarului „l'Equipe". Uitînd chiar să dea bună ziua, el spuse într-un suflet : „Pe teren este Boston, să mergem mai repede să vă fac cunoștință". Eu însumi ardeam de nerăbdare să-l văd pe noul recordman mondial.

Și iată-l venind în întîmpinare, cu brațele întinse, zîmbind larg.... Apoi ne-am mai întîlnit încăodată — în timpul încălzirii, înaintea finalei. Organizatorii Olimpiadei nu au calculat bine timpul, și săriturile noastre au fost decalate cu o oră. Mulți concurenți nu au fost informați despre acest lucru și au început încălzirea mai devreme. Printre aceștia era și Boston. Eu l-am avertizat de modificarea survenită în program.

Lupta în finală a fost foarte aprigă. Pentru prima dată în istorie, patru săritori la același concurs, au depășit limita celor 8 metri. Îmi aduc aminte cum stăteam pe podium. Pe treapta cea mai înaltă — Boston. La dreapta sa, pe locul doi — americanul Irvin Roberson și la stînga, pe locul trei — eu. Fericiți, am coborît de pe podium și, cedînd rugăminților corespondenților, îmbrățișîndu-ne toți trei, ne-am fotografiat.

Pe atunci încă nu știam că peste cinci luni ne așteaptă o nouă întîlnire.

...Iată că a mai rămas ultima săritură — cea de a șasea încercare a mea. Îmi scot treningul. — „Good luck (N. trad. : „noroc !") — îmi spune cineva. Cînd deodată mă cuprinde un simțămînt de singurătate în această sală zgomotoasă și atît de străină. Am dorit nespus de mult să mă trezesc pe pămîntul natal, printre ai mei. Dar trebuie să sar ! La o parte cu neîncrederea. Cîteva inspirații profunde, o relaxare completă și să încep. Trebuie să sar mai departe. Neapărat mai departe ! Apoi nu am mai simțit nimic — auzeam doar ciocănitul neobișnuit al pantofilor pe scîndurile pistei de elan.

În această fază, un săritor în lungime este ca un fitil bickford, la capătul căruia se află dinamita — pragul. Cu cît te apropii de ea — cu atît este mai mare încordarea. Și deodată pragul — explozia ! Săritorul s-a înălțat în aer și... „aleargă" ultimii săi metri. Picioarele sînt avîntate înainte, aterizarea... Mai departe, sau nu ?

Zarva și strigătele spectatorilor acoperă totul. Groapa este înconjurată de concurenți, corespondenți. Mă uit înapoi. Îl văd pe Leonid Sergheevici Homenkov arătînd arbitrului locul de unde m-am desprins. Acela dă din cap. Totuși — „este" sau „nu" ?

Toți s-au aplecat asupra pistei pe care este trasată linia albă a pragului de bătaie. Dar contrar regulamentului, nu există nici un strat de nisip sau de plastilină care să fixeze „depășirea". Arbitrul susține că săritura a fost depășită. Nicidecum nu vreau să-l învinuiesc de neobiectivitate, dar o derogare de la regulamentul de concurs a fost.

Între timp spectatorii au început să scandeze „Mă-su-raț" !

În momentul aterizării m-am lovit la călcîi și, șchiopătînd ies afară din groapă. Boston este alături. El mă bate amical pe umăr : — Grozav !

Dar săritura nu este omologată !

Toți au început să se împrăștie. Stau jos și îmi aranjez lucrurile în sac. Deodată simt pe umăr mîna cuiva. Mă întorc : Boston îmi întinde ceva. Iau medalia.

— Foarte frumoasă medalie — îi spun eu și i-o dau înapoi.
— Te felicit încăodată pentru victorie.

— Nu, asta pentru tine — răspunde el.

— Cum pentru mine ? Asemenea obiecte nu se dăruiesc, ele se cuceresc. Îți aparține pe drept — îi spun și încerc să-i restitui medalia.

Dar Ralph este neînduplecat :

— Nu, eu am văzut, tu ai sărit mai departe. Ia-o, așa vreau eu.

N-am știut ce să-i răspund. Pînă astăzi păstrez, această medalie — singura pe care n-am cucerit-o eu...

Traducere de L. NICHITIN